

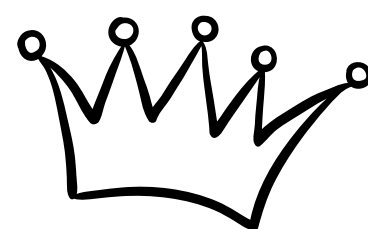
Čtvrtek, 10. října 2019

Recenze soutěžních filmů

v podání našich redaktorů

O zakletém králi a odvážném Martinovi

8/10

Ve středu se na festivalu promítal soutěžní film O zakletém králi a odvážném Martinovi. Pohádka Petera Bebjaka si získala pozornost celého publika a na konci byla ohodnocena nadšeným potleskem. Martin je kovář, je sice slepý, ale zato dobrosrdečný a šikovný. Když k němu a jeho matce jednoho dne zavítá do domu princezna a svěří se jim se svým problémem, neváhá jí pomoci. Princezna Michaela má nemocného otce a chystá se do zakletého království, kde je zázračná koruna, která by mohla jejího otce, krále, uzdravit. Cesta je však nebezpečná a Martinovo matka ho nechce pustit, on se ale později za Michaelou vydá.

Její kůň se vrátí a zavede statečného kováře do zakletého království. Tam potká skřítku, který mu dává dobré rady výměnou za buchtu od Martinovy maminky. Překoná všechna nebezpečí, díky své nevidomosti zlomí kletbu nad králem a celým královstvím a zachrání princeznu. Král Svorlag zbavený kletby mu svojí léčivou mocí dá zrak a uzdraví krále z vedlejšího království, otce princezny Michaely. Svorlag také nastolil Martina svým nástupcem. Film se mi líbil, byla to povedená vánoční pohádka se sympatickými hlavními hrdiny. Zápletka byla nápaditá a líbila se mi myšlenka, že hlavní hrdina může dokázat mnohem víc než ostatní, i když má

nějaké znevýhodnění a může ho dokonce využít ve svůj prospěch. To mi jen na konci trošku pokazilo, že byl Martinovi vrácen zrak jako znázornění dobrého konce. Vizuální efekty nebyly úplně dokonalé, ale to se české pohádce snad ani nedá vyčítat. Celý děj plynul tak nějak stejným tempem a až na konci v posledních pár minutách se najednou událo opravdu hodně věcí. Celý film se divák nenudil, bylo se na co dívat a nechyběl ani zákeřný záporák. Pohádku doporučuji, byl to originální a milý filmový počín.

Jana Přistoupilová

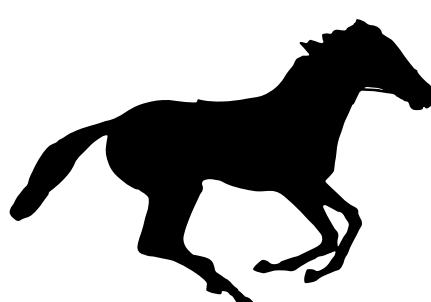

Mimo partnerskou lásku najdou děti i vzor lásky rodinné, Martin je velmi milující a ohleduplný ke své mamince

V pohádce nechybí ani ježibaby či skřítky

51. dětský filmový a televizní festival Oty Hofmana

(Ne)věř mi! je první film od začínajícího, teprve sedmnáctiletého režiséra Tadeáše Říhy. Film zachycuje trápení mladých středoškoláků a jejich život hned po tom, co opustí práh domu. Bára nastupuje na novou školu, kde potká mezi jinými i pohledného chlapce, lamače dívčích srdcí Lukáše, do kterého se po chvíli zamiluje. Jenže Lukáš není takový, jaký se zdá, což Bára zjistí na vlastní kůži. (Tournexsol)

Studenti středních škol měli možnost shlédnout studentský film s jasným poselstvím. Zavede nás do světa teenagerů, který však není zaplněn obvyklými radostmi dospívání, nýbrž těmi negativními součástmi. Bára nastupuje na novou školu, kde je o novou krev neobvyklý zájem hlavně u zástupců opačného pohlaví. Doma však nemá ideální podmínky a snaží se je skrývat, její otec má problém s alkoholem a matka jí v dětství zemřela. Zároveň jsme se seznámili s rodinou Lukáše, lamače ženských srdcí a Filipa, nezkušeného milého chlapce, dvou bratrů studujících na té samé škole kteří si však nejsou

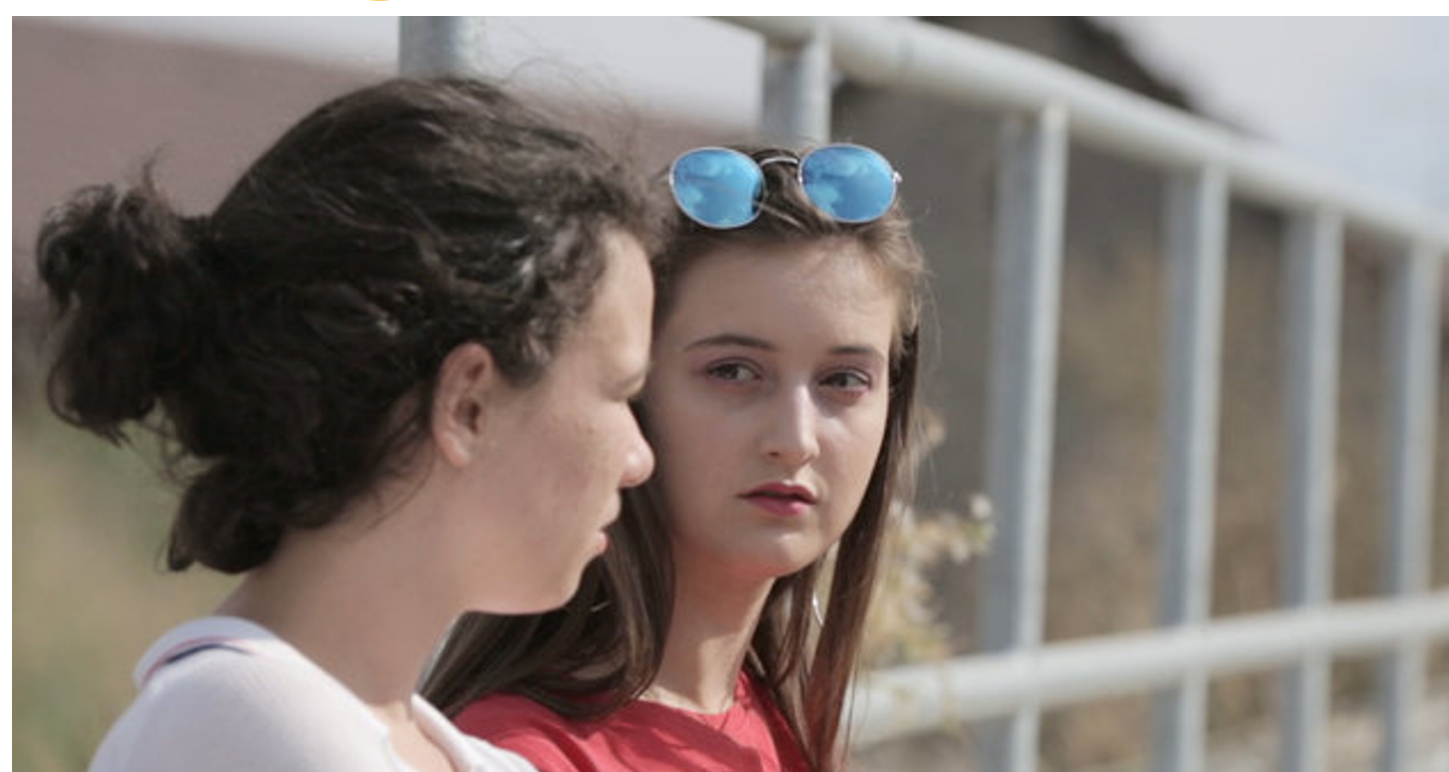
úplně blízcí. Filipovi se Barča moc líbí a dopisuje si s ní, se svými pocity se svěří bratrovi. Ten toho ale využije pro to aby mu mohl ublížit, naivnímu mladému děvčeti poplete hlavu a získá si ji pro sebe. Tím ale všechny Lukášovy manipulační procesy teprve začínají, a to není to nejmenší. S Bárou v milostném vztahu pokračuje po další půltucet měsíců ale je očividné, že to dělá jen z donucení. Nové kamarádky jeho přítelkyni sice upozorňují, že on není ideální chlapec na vztah, ale ona vše vidí „přes růžové brýle“. Ve chvíli kdy se Bára svěří Lukášovi se svými rodinnými trablemi, rozejde se s ní se slovy „nebudu chodit s někým, kdo by mě svými problémy mohl stahovat dolů“. Ještě k tomu ji přinutí, aby veškerou vinu z rozchodu svedla na sebe a řekla, že jej podvedla přičemž jí vyhrožoval že pokud to neudělá, vyradí její tajemství. Stejně výhrůžky využil i pro donucení kamaráda aby zbil svou přítelkyni, v podobných manipulačních intrikách pokračoval i dál, nechybělo ani sebepoškozování a uchylování k alkoholu. Co se týče

zpracování, amatérské výkony herců byly znát, dokonce někdy až narušovaly divákovy dojmy a vcítění do děje při sledování filmu. Důvodem bylo u někoho neprožívání či přehánění. Dialogy byly jednoduché a přišly mi takové nedořešené, někdy nepřiměřené reálnému chování středoškoláků. Kameru ale velmi oceňuji, ta byla skvělá. Na druhou stranu tvůrcům nešlo úplně o vizuální stránku filmu, přednější je celá myšlenka a záměr snímku. Chtějí zamezit šikaně na školách, naráží na naivnost a křehkost emocí dospívajících, což je něco o čem by se rozhodně mělo mluvit a je skvělé, že se u nás na festivalu tato tematika objevila. Také bych ráda zmínila a ocenila, že film byl natočen v pouhých čtrnácti dnech a byl inspirován skutečnou událostí - to bychom ale nevěděli kdyby před projekcí nepředstavili film samotní režiséři a scénáristi filmu, Zuzana Springlová a Tadeáš Říha. S nimi se nám poštěstilo udělat rozhovor, kterým nám více přiblížili co vše obnáší tvoření takového filmu.

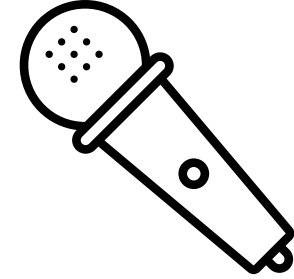
Barbora Šejvlová

„I kdyby to pomohlo jen jednomu člověku, MÁ TO SMYSL.“

Zuzana Springlová, Tadeáš Říha a jejich otevírání Pandoriny skřínky

Kde jste hledali herce?

Tadeáš: Byli to kamarádi z divadla, ze školy a z hereckých táborů.

Zuzana: V podstatě naši známí vrstevníci.

Co bylo největší komplikací během natáčení?

T: Určitě déšť. Natáčeli jsme docela náročnou scénu, znásilnění, bylo to skoro dotočené ale pak začalo pršet a celé se to muselo přerušit a natočit znovu druhý den, což se stalo to samé takže se scéna dotáčela napotřetí.

Z: Za mě určitě kolem projíždějící auta. Během těch dvou týdnů natáčení jsme potkali zmrzlináře, hasiče a dokonce i auto s lodí.

Bylo náročné vycházet finančně?

T: Nemyslím si že to bylo finančně náročné. Šlo nám spíš o prosazení myšlenky, takže tam problém s penězi nebyl.

Z: Finančně to bylo náročné až potom v postprodukci. V první fázi jsme čerpali jen z vlastních peněz a nebo toho, co jsme si mezi sebou půjčili.

Plánujete nějaké další projekty?

T: Ano, už teď se připravuje projekt pro dobrou věc. Tento měsíc máme natáčet snímek podle skutečné události, který sice není o šikaně ale o lidském neštěstí, takže je to podobné téma, a potom plánujeme další projekt se zaměřením na kyberšikanu, takže bychom rádi v tomto duchu zůstali.

Co bylo motivem pro natočení snímku o šikaně?

T: Impulzů bylo hodně, ten největší byl když jsem na základní škole měl kamaráda kterého šikanovali. Báł se o tom mluvit a spáchal sebevraždu. V ten moment jsem si řekl DOST, musíme s tím něco udělat. Jsem rád že ta myšlenka jde dál, a že film se promítá na školách a něco se děje.

Z: V České republice je téměř každý třetí žák šikanovaný, ale to jsou jenom ti co se přiznají, protože ta šikana, ačkoliv si myslíme že víme co to je, tak ji často nepoznáme.

T: Právě když jsme byli v Poslanecké sněmovně, tak tam jedna třetina studentů se přiznává k šikaně. Je to sice “jen” 30% ale PŘIZNANÝCH. Reálně jich je mnohem víc.

Přiznávají se že jsou šikanováni, nebo že šikanují?

T: Spíš že byli šikanováni, nebo jsou.

Z: U těch dětí ten psychický vývoj dává tendence takové problémy spíše schovávat a až s odstupem času to sami sobě přiznají. Je škoda že se to nikdy neřeší zavčas a vždy když je za pět minut dvanáct nebo už pozdě.

Šikana trápí přes 40 procent základních a středních škol v České republice. Je tématem, které by se mělo objevit doma u rodinného stolu. Nepodceňujte ji a dejte o ní vědět.

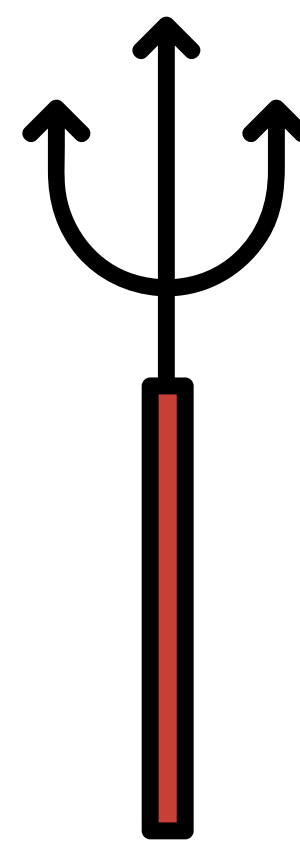

Velká výpravná pohádka o chlapci, jehož touha napravovat lidskou špatnost byla silnější než moc samotného pekla... Kořenářka Apolena nalezne v žitném lánu odložené novorozeně. Vezme ho k sobě a dá mu jméno Žito. Ten vyrostl v mladíka s citem pro právo a čest, a proto - než by sloužil u krále jako výběrčí daní a zrazoval tak svou spravedlivou povahu - skončí v jeho stájích. Tam se seznámí s královou schovankou, princeznou Adélkou. Kromě princezny najde ale v Žitovi zalíbení také čertice Filištína, která se rozhodne získat jej stůj co stůj. Nabídne mu proto bohatství a moc, ovšem nic z toho by nenabyl poctivou cestou. Navíc, na vysněnou Adélku si začne myslet i králův správce Neklan. Odolá Žito svodům a nástrahám pekla? I přes to, že by to znamenalo nebezpečí pro Apolenu s Adélkou? (ČSFD)

Film nám uvedla delegace ve složení režiséra Zdeňka Zeleného a herce Jakuba Novotného. Pro diváky si připravili soutěž o knihy a audioknihy napsané podle tohoto i dalších příběhů které pan Zelený natočil. Jde o klasickou českou pohádku, tedy o žánr ve kterém je česká kinematografie dle mého schopna rovnat se klidně i Disney studiu. Proto není překvapením že jsem si sledování užíval a diváci jistě také. Nicméně je tu pár věcí, které bych vytkl. Například postava hlavního hrdiny. Nejsem si doteď jist zda je to je scénářem, či hereckým výkonem, ale Žito na mě v řadě situací působil dojmem, že sám ani neví, nebo nevěří tomu co říká. Také nepovažuji jako dobrý trest poslat čerta na zem, aby prováděl hříchy. Při klasickém pohádkovém pojetí čertů mi to přijde spíš jako odměna. Co v téměř žádné české pohádce nechybí jsou chytlavé písničky.

Zde musím opravdu smeknout, protože herci uměli zpívat velice dobře. Ovšem pokaždé když začali, byl dost výrazný přechod mezi tím co říkají na place a tím co je nahrané ve studiu a to nejen kvalitou, která zcela jasně poukazuje na užití jiných mikrofónů, ale také pohyby úst, které se ne vždy shodly s nahranou písní. Krom tohoto považuji Kouzelníka Žito za krásnou rodinnou pohádku a hodnotím ji 8/10.

Kryštof Jiřík

Nemohli chybět ani čerti, kteří svými lumpárnami výrazně ovlivňovali děj celé pohádky
Pohádkové písničky byly velmi působivé a chytlavé

